

непълнота могатъ въ тоя случай да ни послужатъ. Споредъ тия статистики Солунскиятъ Вилаетъ е ималъ прѣзъ 1885 г. 494,656 мухамедани (безъ Катеринската Каза), а прѣзъ 1895 г. официалнитѣ книжа показватъ 451,765 души мухамедани, както ще видятъ читателитѣ въ статистическия отдѣлъ на тая книга. Подобно намалѣванѣ се констатира и въ Прилѣпската Каза.

Ослабянѣ на числеността на турцитѣ на Балканския Полуостровъ е забѣлѣзана и отъ други наблюдатели, за това говори Ами Буе,¹⁾ споменува единъ дански пжтувачъ Ussing, който е миналъ прѣзъ Тесалия въ 1846 год.,²⁾ най послѣ го отбѣлѣзва и Иречекъ въ своитѣ пжтни бѣлѣжки, като ни сочи изчезванѣто на турски жители още прѣди освободителната война въ *Градецъ*, *Сопотъ* и други мѣста.³⁾

Загубитѣ на турското население въ Македония прѣзъ XIX в. сж попълнѣни до нѣидѣ сж прѣселници отъ изгубенитѣ европейски провинции на държавата, именно отъ Гръция, Сърбия и България. Слѣдъ послѣдната руско-турска война турската държава загуби области съ голѣмо турско население, което още продължава изселѣнѣто си. Въ Македония идатъ изселници отъ Тесалия, отъ Нишкия и Софийския бивши санджакъ, а по нѣкога и отъ Дунавската Равнина. Тѣ се селятъ главно по градоветѣ. Има значителни моаджирски (прѣселнишки) махали въ Скопие, Велесъ, Прилѣпъ, Шипъ, Струмица, Беръ, Солунъ и Съръ. Селяни има твърдѣ малко въ Сърско и Драмско и то помаци отъ Ловеншкия край. Моаджиритѣ сж бѣдни, живѣятъ злѣ и гинатъ отъ болести. Махалитѣ имъ личатъ по градоветѣ съ своята голѣма одърпаностъ и нищета. Числото на всичкитѣ не ще надминава 15000 души. Голѣмото множество прѣселенци отъ загубенитѣ провинции, както е извѣстно, отива въ Азия.

Турското население въ Македония образува три голѣми групи: *крайморска*, която завзема височинитѣ около Бѣло Море, *вардарска*, която завзема височинитѣ въ срѣдна Македония около Вардаръ, и *сарж-гюлска* въ Островската Котловина. Освѣнъ тия има множество малки купчини по цѣлата страна.

Крайморската група е продължение отъ голѣмата турска група, която населява южна Тракия между Бѣло Море и южнитѣ Родопи.

¹⁾ Ami Boué, Die Europäische Türkei, I. 353.

²⁾ Petermannes Mittheilungen, 1861 год. 285.

³⁾ Иречекъ, Кн. България, II. 367, 679, 736.